

JAZ 40.

Byl jsem rozhozený. Zmatený. Tak trochu ztracený.

Když jsem v pondělí ráno dorazil do školy, pozdravil první lidi, prošel kolem bistra a vyšel nahoru po schodech, abych se zapsal na výuku, připadal jsem si tu jako vetřelec.

V uplynulých dvou dnech jsem měl až příliš času na přemýšlení, protože Gillian byla u otce v Hamptons. Bladea jsem bohužel nenašel a cítil jsem se tím vyvedený z rovnováhy. Kromě toho jsem za sebou měl mizernou noc. Najednou mi přišlo, že v mém skladišti protahuje víc než obvykle, podlaha je tvrdší, voda v mé skromné umývárně studenější.

Bylo to tady.

Můj starý život se mi pomalu začal zajídat.

Už se mi nechtělo spát ve špíně na zemi, chtěl jsem mít možnost se pořádně umýt, nemuset jezdit takovou dálku až dolů do Brooklynu. Přitom byl teprve začátek června a příjemně teplo. Ta pravá sranda začne s podzimem, až teploty zase spadnou.

Kromě toho brzy skončí i moje angažmá ve škole. Jakmile zase půjdou využívat všechny prostory, už mě nebudou potřebovat. Věděl jsem to od začátku, ale od té doby, co mě Blade odepsal, to bylo jiné. Jako bych přišel i o ulici.

Už jsem tam venku nikoho neměl a jediné, co mě ještě drželo v tomhle životě, byla Gillian.

Teď už jsem ale věděl, co musím udělat: Chtěl jsem si s ní o tom dneska promluvit. Potřeboval jsem svoje starosti vyslovit, vypovídat se z toho, z čeho mám obavy, ale i z toho, co k ní cítím.

Tomu se nedalo vyhnout.

Došel jsem do třetího patra a odložil si tašku s věcmi do kabinetu vyučujících. Vedle dvou učitelů tance tam byli i Paul a Katherine z účtárny. Pozdravil jsem se s nimi a zašel ke svačínovému automatu, abych si koupil pár ořechů. Tyhle svačinky jsem si dost oblíbil, dokázaly mi rychle dodat potřebnou energii.

„Dobré ráno, pane Forsythe,“ pozdravil mě Randolf Austen, jeden z učitelů herectví, který všechny zásadně oslovoval příjmením. Učitele, studenty, zaměstnance. Nedělal v tom žádné rozdíly.

„Zdravíčko.“ Vylovil jsem z kapsy drobné, vhodil je do automatu a stiskl číslo 5B. Randolf za mnou trpělivě čekal, až budu hotový. Byl to postarší chlápek, jeden z otců zakladatelů téhle branže, jak mi vysvětlila Gillian. V patnácti stál na jevišti poprvé a své poslední představení odehrál v padesáti. Tenhle člověk na Broadwayi zažil všechno, co si jen dokážete představit, a dlouhá léta jezdil křížem krážem po celém světě se Shakespearovskou společností. Mluvil plynně čtyřmi jazyky, o Hamletovi – a jak se všechny ty bláznivé hry jmenují – věděl každý detail a musel být asi dost dobrý a přísný učitel. Názory studentů na něj se sice rozcházely, ale nezdálo se, že by si z toho dělal hlavu. Podle mě to byl frajer. Ráno a večer cvičil jógu, což na něm bylo vidět. Vyzařovalo z něj tolik vitality a energie, že bych si z ní i já mohl kousek ukrojit.

„Tady máte,“ řekl jsem a podal mu müsli tyčinku, kterou jsem si taky koupil. Věděl jsem, že si takovou vždycky před vyučováním dává.

„Ó, moc děkuji.“

„Jasně, rádo se stalo. A hezký den.“

On mi popřál totéž a pokračoval dál, zatímco já se vrátil zpátky ke svým věcem. Trhnul jsem sebou. Přede mnou stál Bradley a podával mi mou tašku.